

MA MÉG VIRÁG VAGY

Nem vagy szép virág a kertben,
nem vagy halk röppenésű lepke,
a tested aratástól búzabarna,
és ajkadon éveid bántatlan szedre
zsendül,
s a következetesség — csendes férfiarcban
— érlelő nagy derűben is —
végre magát szivedre hajtja,
talán, hogy érezzed, te
legifjabb dajka:
nem elég barna lenni, barna
hajjal, barna szívvel várni az estét,
nem elég arról beszélni,
amiről eddig beszélgettél!
Nem elég azt a nevet viselned,
amit viseltél.
Megérzed, hogy amiért tegnap
SZÉP VOLTÁL —
ma azért — nem lehetnél.

Az arcod megismeri majd
az anyák aggódó arcát
és szíved komolyan sajnog
s nem egy férfiért szolgál
okosodó kezed,
mert millió asszony lesz a
tested, millió csók lesz a
szerelmed, millió név lesz a
neved — egyetlen anya lesz a
neved. — Még ma pillangó
vagy, ma még virág vagy,
ma még árulod szedred
fanyar, éretlen szerelmét...
Ma még csak én hívlak egyre
kiáltozva egyre, egyre!
Ma még csak nékem adatik egy kis részeg este.
Anyámra tekintve valamit érzek,
és kiáltozok érted, egyre egyre.

KAMIKÁZÉ

Csak egy üveglap választ el
az élettől és
egészen közel
van hozzám a tavasz...
Reményem csak annyi,
hogy a gép áll,
a gép piheg,
a gép hallgat, hallgat, hallgat...
— Annamáriám, tudom,
hogy nagyon szép lenne egyetlen
szabad estében
kilépnem
ebből az üvegpagodából,
egyetlen este
gyönyörű lenne
valami csodával babonázni
a gépet, hogy egyedül szálljon
a pusztulásba...
— De ez így
mégis az utolsó átkos kamikáze!